

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: September [fra Travis]

Citation: Drachmann, Holger: "September [fra Travis]", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 267. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid56394/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg tror, nej véd, Du er mig god,
 Jeg ejer Dig, mit Rigsklenod,
 „Als Lohn für saurer Tage Streben.“
 Lad Døden rive Rækker bort,
 Den røver ej, hvad der er vort;
 Lad Sygen slaa i Støv os ned,
 Den fælder ej vor Kærlighed:
 „Die Liebe, nur die Lieb' ist Leben!“

SEPTEMBER

SEPTEMBERDAGENES PIGE

Frisk er din Kind,
 Din Holdning rank,
 Elastisk hvert et Skridt, Du gaar;
 Din Hud er blank,
 Lyst er dit Sind,
 Og lyse dine gyldne Haar;
 Du staar dér i en blommet Kjol,
 Saa smuk, det la'er sig sige,
 Som kom Du fra den kære Sol,
 Ja lukt fra Himmerige:
 Septemberluft, Septembersol,
 Septemberdagens Pige!

En Engel? -- nej,
 Aa Gudskelov:
 Et Væsen uden Livsbegær
 Og Livsbehov,
 Det er Du ej —
 Men Du er næsten englekær!
 Jeg ser Dig dér i blommet Kjol,
 Og jeg kan bare sige:
 Du er mig som den kære Sol
 Fra selve Himmerige —
 Septemberluft, Septembersol,
 Septemberdagens Pige!

SPADSERETUR

Den Morgendag, den Bygied bly
 For Solens varme Straaler —
 En opskræmt Alf, som ikke ret
 Galanterier taaler;
 Min Nat svandt hen med Mose-Drøm,
 Tørskoet kan min Skat nu gaa
 Igennem Engens Græs og Straa:
 Du smudser ej din Kjoles Søm,
 Ej Sko'ningen, ej Sko'ningen
 Og ikke Skoens Saaler.

Nej se dog hvilken Herlighed! —
 Jeg ser ej efter Foden ...
 Mit Udraab gjaldt saa smukt et Syn
 Som sjældent her paa Kloden:
 En Himmel som Neapels Bugt
 Knap spejler bedre i sit Skød,
 Ultramarin og persiskrød
 Og guldgul som Orangens Frugt,
 Den luende, den luende,
 Der just er bleven moden.

Men hvortil Farveskala, som
 Dog intet Billed giver?
 Stik, Maler, kun Paletten ind,
 Mens Digteren beskriver:
 Og Du, Poet, bliv ej for hød,
 Kast heller Burrer paa din Skat,
 Og navnlig én paa hendes Hat,
 Saa vender hun sig gru'lig vred —
 Og stikkende og stikkende
 I Billedet Du bliver!

Det er, som alt var nyt og friskt
 Igen fra Edens Have,
 Som Mennesket var Fugl og ej
 En stakkels Muldjords Slave;
 Betragt kun denne Bondeklods,
 Som graver rapt Kartofler op
 Og rusker lystigt deres Top,
 Og ser til os og ler til os,
 Mens seende og leende
 Vi nikker til den brave!

Vor Latter — den har ingen Grund,
 Og det er netop Sagen;
 Hver af os er saa let og glad
 Just som Septemberdagen;
 At Sommerheden avled Død,
 At Sot gik over Landet hen,
 Deraf er ikke Spor igen
 I denne Morgen blid og sød,
 Hvoraf vi er, hvoraf vi er
 Saa jublende betagen.

Og se, her har vi Hytterne,
 Hvor Sygen har huseret —
 Nu straal'er de i Solens Glød
 Som nyligt ferniseret;
 De grønne Skodder vidt paa Gab:
 En Kattekill'ing sidder der
 Og misser imod Solens Skær
 Og slikker sig sin Rosenflab
 Og hopper ned og piler af
 Med Halen ret i Vejret!

Og Grisene — med Tryner paa
 Og Halen snoet i Krøller —
 De roder ret gemytligt om
 Som smaa forsorne Bøller;
 „Desinfectionen“ er forbi,
 Og Angsten med, og alt det Kævl
 I Bladene, og alt det Vrævl
 Om Pas og Sundhedspoliti,
 Hvoraf vi fik, hvoraf vi fik
 Ret lovl'ig mange Skyller.

Se Børnene — de er klædt paa,
 Men vasket er de ikke,
 De maaber — ja men ej som før
 Med sølsomt sløve Blikke;
 De maaber — og de vender dem
 Og fniser lidt, og ser igen
 Højt skrigende til Siden hen,
 Hvor Hundehvalpen vralter frem
 Og lopper sig og hopper op
 Og vil saa gerne slikke.

Og dér er Landsbykroen, hvor
 Jeg tidt en Dram har drukket,
 Mens „Fa'er" har kløet i Nakken sig,
 Og „Mo'er" saa dybt har sukket;
 „Det var for dem saa svær en Tid,
 Og Dansesalen — den stod tom,
 Og Sygen — ja om ej den kom,
 Saa spøged den dog hid og did,
 Og Kro og Koglebane var
 Saa godt som stængt og lukket;“

Nu staar Gendarmen her og ta'er
 Sig støt en Snaps til Øllet,
 Han har slugt Støv paa Landevej,
 Nu faar han Halsen skyllet;
 Saa rider han — og Ijernt vi ser,
 Hvor Lyngen rødner Bakkens Kam,
 Hans brede Ryg, hans Holdning stram,
 Og saa hans hvide Bandolér,
 Og Sablen — aa ja Sablen blank
 I Solen som forsølvet.

Vidt strækker sig det Bakkedrag
 Med Skov af Birk og Naale,
 Hvor Lyngen Sammenligning fast
 Med Blichers kunde taale;
 Og Luften er saa tynd og ren,
 Og gennem Luften let og lind
 Henbølger Edderkoppens Spind
 Og fanges af en fremstrakt Gren
 Og hænger dér som spidder paa
 Solgudens spidse Straale.

Og Fuglen slaar med Vingen Knips
 Og kløver Ætrons Bølge,
 Som kunde heller øj en Fugl
 Sin Morgenglæde dølge;
 Og Vandløb blinker hist og her,
 Og Kirketaarne, ganske smaa,
 Som Milepæle synes staa
 For Folk, som før fandt Vejen svær,
 Men nu til sidst vil frem, vil ud,
 Naturens Vink at følge.

Vidunderlige Friheds Væld,
 Som blir af alle krævet,
 Af smaa og stor, som Bægret har
 Til Løben tørstig hævet!
 O jeg er Elsker, jeg er ung:
 Jeg elsker Dig, Du Kildespring,
 Som overrisler hver en Ting,
 Om den er smudsig, mørk og tung,
 Med Haabets, Haabets Profeti:
 Forbandelsen er hævet!

VALKYRIE-RIDT

Der vælder atter Vaarløft hid
 Fra Vestens fjerne Banker:
 De stolte Skyer taarner sig
 Som kæmpevoksne Tanker;
 Og mod den gyldne Kongeborg,
 Højt over Jordens Nød og Sorg,
 Med Spydet ved sin Side,
 Med vidtopspilet Næsebor,
 Der hvide Barm saa fuld, saa stor —
 Jeg ser Valkyrien ride. — —

Aa rid og rejs ad Valhal til
 Med dine runde Skanker,
 Og sving dit Spyd og hug din Hæl
 I Hestens drøje Flanker!
 Din fjerne, gyldne Kongeborg,
 Højt over Jordens Nød og Sorg,
 Den er ej, skal Du vide,
 Det Maal, som jeg kan ønske mig,
 Og *min* Valkyrie er Du ej,
 Hvor raskt Du saa kan ride!

Der vælder atter Vaarløft hid
 Igennem mine Tanker,
 Jeg sluger Havets Brise ind
 Fra Vestens fjerne Banker;
 Og ved min Side svaj og rank,
 Med Øjstenen skælnæk og blank,